

IZLOŽBA RUDINSKI KRUGOVI – K(R)UŽIMO NENASILJE

Rudinski krugovi – K(r)užimo nenasilje

Rudinski se krugovi šire poput krugova na vodi. U jednom ih trenutku primijetite, a već u sljedećem nestanu.

O kakvim krugovima krugovci progovaraju? O krugovima indiferentnosti i nebrige za kulturnu baštinu.

Primjećujemo da Rudina nestaje s lica zemlje. Polako, ali sigurno. Što mi činimo? NIŠTA! Koje nam je opravdanje? NEMA NOVCA! Je li nam savjest čista? Jesmo li čuli za riječ entuzijazam, ljubav prema struci, volonterstvo? NARAVNO DA SMO ČULI! ZATO, EVO NAS! VRIŠTIMO! MOŽDA NAS TKO ČUJE!

Potaknuti nasiljem među mladima, odlučili smo progovoriti i o nasilju koje nije tako strahotno, ali govori o nama, indiferentnim ljudima. Koliko spomenika kulture u našoj Hrvatskoj propada, odnosno nije adekvatno konzervirano ili restaurirano? Zaraslo u šipražje,

izloženo krađi, kiši i snijegu, nestaje nepovratno. Svi smo čuli za dvorce Bavorske!? Stotine tisuća turista dolaze gledati kičaste replike francuskih dvoraca! Što bi se dogodilo kada bismo mi obnovili svoje kulturno-umjetničke spomenike koji imaju istinsku umjetničku vrijednost? Što bi se dogodilo kada bismo to prezentirali Europi i svijetu? Nije li to prava ulaznica u EU, kamo toliko želimo ući?

Stoga pozivamo sve one koji imaju moć, ljubav, želju za sudjelovanjem, novac, znanje – pridružite se našem KRIKU, obnovimo Rudinu, proširimo krugove brige za svoju baštinu!

(tekst iz kataloga izložbe)

Kreativna radionica učenika Gimnazije „Krug“, u suradnji sa Školom primijenjene umjetnosti i dizajna iz Zagreba, progovorila je o ne baš omiljenoj temi nebrige i nasilja nad kulturno-umjetničkom baštinom. Cilj nam je bio posvijestiti mladima, ali i široj javnosti, postojanje spomenika kulture koji nestaje s lica zemlje. Odlaskom na teren učenici su progovorili fotografijom te su panoramskim snimkama zaustavili pogled na čarobnoj prirodi, ali i na oskrvnjenom grobu, zapuštenom bunaru, već gotovo nevidljivom klausturu i ostacima ostataka svetišta, trobrodne crkve i grmlja koje guta otkrhnute dijelove samostana.

Rudinske glave, sačuvane u požeškom Muzeju, bile su inspiracija učenicima iz Zagreba da se poigraju motivima srednjovjekovnih, stiliziranih lica i prenesu ih u formu tapiserije i drvene skulpture. Nastale su nove forme, skrivene i opet razotkrivene u kreativnom ushitu kroz boju i formu naglašeno neobičnih oblika. Romanika je dobila dimenziju suvremenosti kroz neopterećene, mlade i kreativne ruke.

Krugovci su nastavili s fotografijom te su nastale igre svjetla i sjene u mediju

fotografije. Nove forme poznatih rudinskih lica dobile su očima gimnazijalaca novu dimenziju mističnosti.

Konceptualni postav izložbe zamišljen je kao spoj različitih medija i performansa gimnazijalaca koji su kriknuli protiv nasilja. Bodljikava žica koja se ispreplela s fotografijama vrlo je jasno apelirala na agresivnost prisutnu na svim razinama ljudske djelatnosti.

Benediktinski samostan sv. Mihovila na Rudini bio je poticaj i za progovaranje o drugim dimenzijama agresije, pogotovo one sve prisutnije među mladima. Suradnja se stoga proširila i mladi etičari pod vodstvom prof. Žakline Bender progovorili su o nasilju među mladima. Oslikana kutija s likom bradatog rudinskog sveca nudila je, poput usta istine, svakom dobronamjernom posjetitelju izvlačenje poruke o nenasilju. Drveni štand u obliku male kućice, nazvan *Poklanjamo toleranciju*, etičari su oblijepili porukama o toleranciji i nenasilju.

Svoje mjesto na izložbi pronašle su slike proizišle iz likovne radionice prof. Du-bravke Čolak iz 1996. godine te crteži i gipsani reljefi iz likovne radionice Tatjane Kostanjević iz 2012. godine. Suvremena tema i vječna inspiracija još je jedan poticaj za misao da Rudinu ne bismo smjeli prepustiti zaboravu.

U konceptualnom stilu odljevi *Rudinskih glava* dobili su crne poveze na ustima i očima. Uz njih je išao tekst *Slijepi smo i nijemi*. Samo otvorenje izložbe bilo je svojevrsni performans krugovaca, koji su na majicama imali crveni otisak ruke kao znak nenasilja, a pratili su ih zvuci bubnjeva kao zvučni apel.

Bivša krugovka i učenica Gimnazije Nataša Njegovanović osmislila je dizajn pozivnice i plakata s kojega nas mali „rudinski čovječuljak“ uzdignutih ruku poziva na izložbu. U isto vrijeme njegov je stav refleks samoobrane koji možemo shvatiti kao metaforu koja upozorava na kulturno nasilje.

Rad s mladima izazov je koji poziva na korak dalje. Naša izložba, nastala godinu dana prije simpozija u HAZU, bio je znak da smo na tragu intuitivnog promišljanja koje jednako golica znanstvenike i običnog, malog čovjeka, u našem slučaju – mladog čovjeka. Promišljajući na takav način, živimo u nadi da će mladi, potaknuti kreativnim radom, nastaviti tragati i konkretno ostvarivati pozitivne stavove i djelovanja. Ponovljenom izložbom u prostorima HAZU u Požegi mladima su otvorena nova vrata i za kretanje u smjeru humanog i kreativnog, no i znanstvenog te umjetničkog rada.

Vera Čuže Abramović, prof.
Gimnazija Požega
Dr. Franje Tuđma 4/a
34 000 Požega
vera.cuze-abramovic@po.t-com.hr

